

et af Midlerne i Kampen mod Forbrydelsen ved Siden af hele Socialpolitikken, der er et andet og maaske fuldt saa betydningsfuldt Middel som Straffelovgivningen. Men der ligger tillige en anden Betragtning i dette Princip, nemlig at det gælder om at søge at indrette Behandlingen af den enkelte Forbryder i saa høj Grad som muligt efter den paagældendes Natur og Væsen, og paa dette Omraade kan det, som jeg tror, det allerede tidligere er berørt her, formentlig ikke nægtes, at Straffeloven af 1866 ved den Maade, hvorpaa den paa ret skematisk Vis opstiller de forskellige Grupper af Forbrydelser: Legemskrænkelser, Berigelsesforbrydelser, Sædelighedsforbrydelser, og hvilke forskellige Grupper af Forbrydelser der findes deri, og derefter mere eller mindre mekanisk anbringer Forbryderen og straffer ham i Henhold til dette Skema, er Udtryk for en Behandling af Forbryderen, der i mange Tilfælde maa føre til mindre tilfredsstillende Resultater. Og her er vi ved det, der efter min Opfattelse betegner det mest betydningsfulde Fremskridt i det foreliggende Lovforslag.

Det mest betydningsfulde Fremskridt i det foreliggende Forslag ligger deri, at det paa praktisk realistisk Vis søger at udsondre forskellige Grupper af Forbrydere og at indrette Behandlingen efter de forskellige Grupperes særlige Karakter og da navnlig søger at udsondre følgende 4 Grupper: De unge, de abnorme, de kroniske, praktisk talt uforbederlige, og Drankerne. Derfor ligger det væsentligste Fremskridt i det foreliggende Forslag efter min Opfattelse i de Bestemmelser, der findes i dette Forslag om Ungdomsfængsler, om Sikkerhedsforanstaltninger overfor abnorme, om, at farlige Sædelighedsforbrydere kan dømmes til Sikkerhedsforvaring, om Indsættelse i Arbejdshus af en Gruppe af Personer, og om Drankeres Anbringelse enten i Helbredelsesanstalter eller i Drankerasyler. Paa dette Omraade ligger det væsentligste Fremskridt i det foreliggende Forslag, og hvis de Principper, der er udtrykt her i Forslaget, gennemføres og føres ud i Livet paa tilfredsstillende Maade — og det er jo unægtelig saaledes, hvad vistnok det ærede Medlem Hr. Pürschel i Gaar berørte, at det vil være af den mest afgørende Betydning for Reformens hele Virkning, om det lykkes at faa disse Reformen ført ud i Livet paa tilfredsstillende Vis —, og knyttes saa dertil lignende Forsorgsforanstaltninger som dem, der kendes fra det amerikanske saakaldte „probation-system“, om hvilket vor tidligere Vice-

konsul i Amerika, nuværende Fuldmægtig i Udenrigsministeriet Arnskov i sidste Nummer af „Nordisk Tidsskrift for Strafferet“ har skrevet en Artikel, og om hvilket jeg med stor Tilfredshed har set, at den højtærede Minister har nedsat en Kommission, vil der utvivlsomt herigennem være skabt Foranstaltninger til Modvirkning af Kriminaliteten, der ikke blot vil betyde et bedre Værn for Samfundet, men ogsaa vil betyde lykkelige Foranstaltninger overfor mange Hjem og mange Mennesker, der lider ilde ved den uhensigtsmæssige Maade, hvorpaa disse forskellige Grupper af Forbrydere behandles efter den gældende Straffelovgivning.

Jeg har gerne villet gøre disse Bemærkninger dels til Vurdering af Straffeloven af 1866 og dels for straks at understrege, paa hvilke Hovedpunkter efter min Opfattelse Fremskridtet ligger i det Forslag, der her er forelagt. Jeg gaar da nu over til at gøre nogle Bemærkninger om de 4 almindelige Spørgsmaal, om hvilke jeg sagde, at jeg vilde søge at samle mine Bemærkninger, fordi det forekommer mig, at hvis man skulde søge Linien i de foregaaende Taleres Foredrag, maatte det nærmest være omkring disse 4 Spørgsmaal, man maatte søge Retningslinien.

Hvad da nu først angaar det mere systematiske Spørgsmaal, om vi skal have to Straffelove, en for Forbrydelser og en for Forseelser, som af Kommissionsflertallet foreslaaet, eller kun en Straffelov, saaledes som her af Justitsministeren foreslaaet, forekommer det mig, at man ikke kan bestride, at de af Kommissionsflertallet for to Straffelove anførte Grunde i mange Henseender er af betydelig Vægt. Vi har jo her, naar vi følger Lovgivningsarbejdet i Rigsdagen, Lejlighed til ikke sjældent at faa et Indtryk af, at hvert Fagministerium til en vis Grad har sit Straffesystem, at Landbrugsministeriet, Finansministeriet, og hvad de forskellige Ministerier hedder, har hvert sit Straffesystem, knytter hvert sin Straf til Lovreglernes Overtrædelse og ogsaa ofte hvert sin Betingelse for Straf til de forskellige Lovregler. Det vilde unægtelig i høj Grad være ønskeligt, om man i saa stort Omfang som muligt kunde komme bort herfra og kunde komme ind paa at faa nogenlunde ensartede Straffe for de forskellige Overtrædelser, hvad enten de hører under det ene eller det andet Ministerium, for det er jo efterhaanden en meget betydningsfuld Del af vor Lovgivning, der ligger udenfor den egentlige Straffelovgivning. Der er saadan Lovgiv-